

Végül Mrs. Marchot is értesíteni kellett. Arbuthnot ezredest és Lady Manningot delegálták, hogy végrehajtsák a hálátlan feladatot. Az ezredes biztosította Mrs. Marchot, hogy bármi szóbeszédet hallott is, a fia balesetben hunyt el; hogy a fedélzeten folytatott baráti beszélgetésük közben megbotlott a sötétben, és átzuhant a korláton. Lady Manning meleg szeretettel beszélt a jóképű, kifogástalan modorú Lionelról, és hogy milyen türelmesen bridzselt „velünk, régimódi vénségekkel”. Mrs. March megköszönte szépen, hogy írtak, de egy árva megjegyzést sem tett. Magától Lioneltól is kapott levelet – azt, amelyiket vissza kellett volna szerezni a postán –, és soha többé nem ejtette ki a fia nevét.

Tandori Dezső

UTOLSÓ SZAKADT INDIGÓ

Utolsó szakadt indigómmal
írom neked e levelet:
Eveveveveve, lóbjaj.

(Fentebb ez nem nevet jelent.)
A jelenet: a másolathoz
kellett e szakadt, odalent,

az írás felszíne alatt.
Elkotrom: fekete havat,
lábam avarkarcát kiedzem.

Kétszer-ficamodott bokám
nem kímélem egy percet sem.

A következőket akartam
írni, s nem „neked”: senkinek.
Valaha utazám,

ez elmúlt. Nem kényelmi szempont.
Kilépni a házból? Minden úntat,
Pest-Buda, négyzetcentire.

Én magam én magam. Mire
voltam hát, mire volt hát.
Elfogy a sok év indigója,

egykor még hivatalból lopták,
levelezésem borítékját,
dossziéját leadandóknak,

elrugva a csónak.
Berugva tegnap én,
hogy jártam a város szerén,

nem akartam járni,
volt csak, hogy bármi.
Bármit, azt akarok, de semmit se.

Nem jön, ami kisegítse,
amit följegyeztem,
szépkerekben.

Ne halogassuk, mint a lógattyút.
Régi stílek, régi stylók,
silók tárgyukkal, más baromudvar:

„Legrosszabb szokásaimon
kapom magam Dublinban, Bécsben,
cigarettázom és iszom.

A semmittevés és falak
ütő ürességei ellen,
nem az, hogy akármi Alak

lenne idehaza a Szellem,
s bármire is szólítana,
akár: »Nana!«

– nem, csak körülnézek szobákban,
a polcokon, a falakon,
asztalokon u. az a krám van,

lom, pár halom, kazetta,
mackó, villanyborotva,
madár, a földön köles és homok,

nem egy konok
életvitel – hogy lenne és hova
lenne vihető – nonpluszlétrafoka,

nem, vagy mit tudom én. Ha nem iszom,
májam elkezdheti szerény
műveleteit, fogyaszt,

cáfolva azt,
hogy mozgás, rohanás, torna, edzés,
a lélek a test és

még valami harmóniája. Nem. Én: nem vágyva.
Setyetyete-setyetyete nem vágyom, nem vágyom,
csak-én-csak-te csak-az-eszközt hasz-ná-lom.”

Például az indigót. Vagy fordítok gyorsan valami jót. És:
Kész. Szar az egész.

Mitmondjakennyi.
Mit mondjak. Nem is, hogy kinek.
Csak ezért akkor minek

hótt dogért akár, vagy frankfurterért,
vagy mert egy világ, bánom én, fazont cserélt,
egyetlen lépést is tenni.

(Törmelékek a vershez:
...szeretet
...íránt
hat bors ökör
kiránt.
...szemem könnyekbe' kitör.)

Tör a francot.
A bokám törettem ki magammal kétszer majdnem,
hogy elmentem Bécsbe meg kimentem az utcára.
Magam lássa a kára.
Tényleg a rohadt kurva életbe.

Csöndesedjünk le – ebbe.

Utassy József

SUGDOS A SÁTÁN

Még mindig nagyon fontos vagy magadnak!
Kobakodra tonzurát süt a Hold.
Nagy égüres szemeid rám tapadnak:
mi kéne, ha vóna, szegény bolond?!

Amióta anyád a föld alatt hál,
házatokban fekete csönd lakik.
Mire vársz még? Oly egyedül maradtál.
Döfd magadba a kést markolatig!